

"Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait"

2006. November 23.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 11. 19.

Így szól hozzánk Istennek Igéje János evangéliuma 1. részéből, az 1. résznek a 43-tól az 51-ig terjedő verseiből:

Másnap Jézus Galileába akart indulni. Ekkor találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Fülöp pedig Bétsaidából származott, András és Péter városából. Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: Jézust, a József fiát, aki Názáretből származik.” „Származhat-e valami jó Názáretből?” - kérdezte tőle Nátánaél.

Fülöp így válaszolt: „Jöjj, és lásd meg!”

Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla: „Íme, egy igaz izráelita, akiben nincsen álnokság.”

Nátánaél megkérdezte tőle: „Honnan ismersz engem?”

Jézus így válaszolt neki: „Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefa alatt voltál.”

Nátánaél így szólt hozzá: „Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya!”

Jézus így válaszolt neki: „Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni.” És hozzátette: „Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.”

Kedves Testvéreim! Az elmúlt vasárnap a bizonyágtétel fontosságáról, és – mondjuk így – technikájáról, módszertanáról beszélünk, hogy hogyan is kell bizonyóságot tenni, nem vitákba és filozofálgatásokba, nem bizonygatásokba belemenne, hanem egyszerűen, érthetően, lehetőség szerint minél pontosabban elmondani, mi az, amit láttunk, mi az, amit tapasztaltunk, hogy azok az emberek, akiket érdekel a mi tapasztalásunk, ebből tanulhassanak.

Ma egy olyan dologról fogunk beszélni, olyan dologról fog szólni ez a prédikáció, amely szintén elengedhetetlen feltétele annak, hogy egy gyülekezet épüljön, s hogy egy gyülekezeti tag hatékony munkása lehessen az Úristennek. Mégpedig arról beszélünk, hogy hogyan lehet valakit elvezetni a Krisztushoz. Segítségünkre lesz ebben Fülöp, Nátánaél és maga a Mester, hiszen velük történt mindaz, amiről most beszélünk.

Mi is történt? Jézus Galileába akar menni, hívja magával Fülöpöt, hogy menjenek együtt. Igen ám, de Fülöp már találkozott ezzel a Nátánaél nevezetű emberrel, akinek bizonyóságot tett arról, hogy megtalálta a Krisztust, megtaláltuk azt, amiről Mózes írt a törvényben. Ez a Nátánaél azonban – hogy láthassuk mennyire hasonlít miránk – leírja maga János is, egy kételkedő ember, olyan ember, akiben előítélet van. Miről is szól ez az előítélet? Hát visszakérdez: „Hogyan jöhet-e valamilyen jó Názáretből?”

Kedves Testvéreim, persze nagyon gyakran úgy gondoljuk, hogy az emberek nem ilyenek, mint Nátánaél, de azért csak gondoljunk bele, találkoztunk-e már fővárosi vagy városi emberekkel? Találkoztunk-e már azzal, amit városi gondolkodásnak hívnak? Ugye tudjátok nagyon jól, hiszen megtapasztalhatjuk a mindennapi életben, hogy hányszor szembesülünk azzal, hogy a budapesti emberek úgy gondolják, hogy a Budapest táblánál vége is van az országnak. Hogy hányszor vesszük észre azt, hogy a kis, eldugott falvak nem fejlődnek úgy, mint a nagy városok? És a nagyobb városokban lakó emberek hajlamosak megfedkezni arról, hogy a vidéken, a mezőgazdaságban termeljük meg azokat a dolgokat, amelyekből ők meg tudnak élni a városokban. És nagyon gyakran az én gyerekkoromban, Veszprémben, az általános iskolában is hallottam, amint rám, a csopakira azt mondták, hogy falusi paraszt. És hallottam pesti emberek szájából, hogy „Persze, a vidék...”, és rálegyintenek. Előítélet. Előítélet, amelynek, hogy hová nyúlnak a történelmi gyökerei, a magvai, és hogy hányféleképpen lehet megmagyarázni, hogy miből táplálkozik, nem kéne belemenni, egy biztos van ma is, kérdezik ma is azt, hogy „Ugyan már, Hajmáskérről, a „Kismoszkvából” jöhet-e valami jó?”, ugyanezt minden faluval, és minden településsel, és valljuk be, néha mi, vidéki emberek is előítélettel tekintünk a városira, ugyanúgy, ahogy az miránk.

Itt van tehát egy ember, Nátánaél, akiről azonban valami fontosat még megtudunk, mégpedig akkor, amikor hallgat Fülöp szavára, mert egy érdeklődő ember, és félre tudja tenni a saját előítéletét, túl tud nőni a saját korlátain ebből a szempontból, elindul Jézus felé. És Jézus, akiről tudjuk, hogy Isten Fia, akinek mi nem kételkedünk egyetlen szavában sem, megjegyyez valamit: „Íme, egy igazi izráelita, akiben nincsen álnokság.” Kedves Testvéreim! Nagyon messze vezetne, de mégis föl kell tennünk a kérdést, ha olyan nagy dolog, hogy egy izráelitában nincsen álnokság, akkor milyen lehetett a többi abban a korban? Ugye tudjuk nagyon jól, hogy akkor jegyezzük meg valamit, akkor emelünk ki valamit, és akkor jegyezzük meg valakiről, hogy nem álnok, ha körülötte mindenki az. Feltételezhető tehát, hogy abban a korban, abban az időben, annak a népnek a fiai között az előítélet és az álnokság többé-kevésbé általános lehetett. Különben minek emelnénk ki, hogy végre egy, aki nem az? Ezt a Nátánaél meghallja, „Honnét ismersz engem?”, Jézus nem válaszol rá, hiszen lényegtelen, a fontos az, hogy mi, kétezer évvel később megértsük azt, hogy jön egy olyan ember

Jézushoz, aki nem a kor zsidó mércéjével mérhető, aki nem farizeus, aki nem csapdába ejteni akarja, aki nem tönkretenni akarja a Messiást, hanem érdeklődve, és kíváncsisággal közeledik felé.

Ez az ember megérkezik, és Jézus nem válaszol a kérdésre, hogy: „Honnét ismeresz engem?”, illetve egy nagyon furcsa választ ad: „Láttalak a fügefa alatt.” Hát, kedves Testvéreim, ha tőlünk valaki ilyen választ kapna, amikor megkérdezi, hogy honnét ismerjük, hát valószínű ránk legyintene, vagy hosszas kérdésekbe merülne, hogy mit akarunk ezzel mondani. Ez a kérdés ebben az esetben is valami ilyesmi, hiszen nincs leírva az, hogy Jézus egy dombtetőn állt volna, ahonnét jól látszik a fügefa. Sőt, az is lehet, hogy éppen házon belül volt, és akkor meg csoda, hogy a házfalon keresztül átláthatott. Igazából János nem magyarázza meg, mit akar ezzel a mondattal. Ez a jelentéktelen mondat azonban rávilágít valamire, hogy csak mi, akik szeretnénk az embereknek megmagyarázni, bebizonyítani Jézus istenségét, tartunk olyan nagy jelentőséget, vagy adunk olyan nagy jelentőséget a szavaink összefüggéseinek, a gondolatainknak, annak, hogy pontosan, szabatosan fejezzük ki magunkat. Akármilyen lehetett a viszony és akármilyen lehetett a távolság, az elhelyezkedés a két színhely, Jézus tartózkodása és a fügefa alatti imádkozó vagy sétáló vagy egyszerűen csak ott levő Nátánaél között, egy biztos, a válasz meglepi és a válasz elgondolkoztatja Nátánaélt, olyannyira, hogy bizonyosságot tesz a Krisztusról.

Tudjátok, olyasmi lehet ez, mint amikor, velem is előfordult már, hogy úgy éreztem, hogy nem tudtam elmondani a prédikációmban azt, amit akartam, hogy jó-jó voltak gondolataim, el akartam mondani, de valamiért nem sikerült, nem volt jó. Elégedetlen voltam a saját szavaimmal, mert talán az összefüggéseket nem láttam helyükön levőknek, mert úgy éreztem, hogy rosszul adtam elő a mondanivalómat, és mégis kilépve a templomból valaki odalépett mellém, és azt mondta: „Nagyon jó volt, az az egy mondat, az ott megszólított engem.”

Hát az az igazság, hogy nagyon sok lekipásztor, többek között Gyökösy Bandi bácsi is leírt hasonló élményt, hogy amikor a lelkész nem is gondolja, amikor úgy gondolja, hogy kimondottan csapnivaló a prédikációja önmagához képest, megszólíthat embereket egy fél mondattal. „Tudod, én láttalak a fügefa alatt.” Lehet, hogy senki más számára soha a világtörténelemben nem lesz és nem volt jelentősége ennek a mondatnak, Nátánaélt mégis szíven ütötte. Mert csak neki volt fontos, hogy akkor és ott mit csinált. És ez az ember megtanul bizonyosságot tenni, ez az ember Jézus követőjévé szegődik.

Miért olyan fontos? Kedves Testvéreim, mert itt van ebben a történetben, az elmúlt 10 perc alatt végigbeszéltük azt, hogy mit kell tudni egy jó gyülekezeti munkásnak ahhoz, hogy elvezessen valakit a Krisztushoz. Hát először is odamenni és megszólítani, még hozzá valamiféle hasonló örvendezéssel, mint ahogy Fülöp is tehette, hogy: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt, akiről a próféták beszéltek!” Örömmel. „Képzeld el barátom, megvan, tudom, ki az! Megvan az Isten Fia! Már biztos vagyok benne, és nem vagyok egyedül, vagyunk többen!” Bármelyikünk megteheti, hogy elmegy és megszólítja bármelyik barátját, nem feltétlenül ezzel a banális mondattal, hogy megtaláltuk, de mégis ezzel a bizonyágtevő mondattal, hogy már tudjuk, ki az, tudjuk, hol kell keresni. Aztán, amikor a másik felveti az ellenvetését, amikor a másik ellenkezni akar, teljesen mindegy, hogy egy előítéletből táplálkozóan, mint Nátánaél: „Ugyan már, jöhet-e valami jó Názáretből?” Bár nagy valószínűséggel előítéletből táplálkozva fog visszakérdezni a másik, hogy: „Ugyan már, hogy lehet valaki olyan bolond, hogy hisz Istenben? Ugyan már, honnét lehetsz te pont biztos abban, hogy megtaláltad?” – ezer kérdés, amelynek a forrása az, hogy az az ember már kialakított valami előzetes véleményt a világról, és ezt az előzetes véleményét akarja folyamatosan bizonyítani. Ekkor nekünk, gyülekezeti munkásoknak nem azt kell mondani, hogy figyelj, én ezzel, meg ezzel, meg ezzel látom bizonyítani. Mit mond neki Fülöp? „Gyere, nézd meg!” „Gyere közénk, ismerd meg te magad a Krisztust!” Persze, mondjuk így őszintén, hogy Fülöp könnyen volt, hát ott van Jézus testben, nem kell mást csinálni, csak elvinni a rabbihoz. Igen ám, kedves Testvéreim, de hát gondoljunk bele, mi azt tanítjuk, hogy az egyház Krisztus földi teste. Mit kell csinálni? Elhozni a gyülekezetbe. Igen ám Testvéreim, de most forduljunk önmagunk felé és egymás felé józan önkritikával, hát vajon rá tudunk-e akár magunkra, akár a mellettünk ülő másik emberre mutatni, minthogy: „Látod ő az, százszázalékosan megnyilvánul benne a Krisztus. Ő az, úgy csinálj, őbenne, az ő munkáiban, az ő szavaiban, az ő gondolkodásában százszázalékosan meg fogod találni mindazt, amit a Krisztus tanított vagy képviselt.” Vagy mondhatjuk-e a saját gyülekezetünkre, a saját egyházunkra, hogy: „Itt a Krisztus, ilyen a Krisztus, ez a Krisztus tanítása, amit itt találsz!” Hát kedves Testvéreim, ha így lenne, akkor minden olyan ember, akit egyszer valaha is behoztunk ide, ezekbe a padokba beültettünk, akik Karácsonykor, Húsvétről Húsvétra, ünnepről ünnepre itt vannak közöttünk, itt is akarnának maradni. Hiszen a Krisztussal közösségben lenni jó – ki tudná ezt jobban nálunk, hiszen azért vagyunk itt minden vasárnap. Akkor még ők is itt akarnának maradni! Igen ám, de – valljuk be őszintén – nem megy ez nekünk, épp ezért nekünk valamilyen módon fel kell készítenünk arra a mai kor náttánaéljeit, hogy ne miránk figyeljenek, ne azt nézzék, hogy melyikünknek mi a rossz szokása, hanem nyissák meg a szívüket a Krisztus előtt. Aki legtisztábban és legtökéletesebben nem a mi életünkben, a prédikációban jelentkezik, aki az Isten Igéjében, és a mi imádságainkban, a mi hitünkben, és az istentiszteletről istentiszteletra minket összeforrasztó Szentlélek által van itt a templomban, a gyülekezetben. Ha megmondjuk ennek az embernek, aki közénk érkezik, hogy mire számíthat, ha ki tudja nyitni a szívét, ha félre tudja tenni a benne is, meg minden emberben ott rejtőző álnokságot, akkor lesz esélye neki arra, hogy egy fél mondat, nem a legtökéletesebb prédikáció, nem-nem, prédikációnak egy fél mondata, ami csak neki szól. Az a pillanat, amikor ő állt a saját fügefája alatt. Amikor ő volt az életének egy bizonyos helyzetében, egy bizonyos idejében, egy bizonyos pillanatában, no az el fog jutni Hozzá. Mert akkor nem a pap fog szólani, nem a gyülekezeti társ, nem a testvér, nem a jó barát, hanem Jézusnak az az egy szava, ami számunkra semmit nem jelent, de neki az egész világot, az meg fogja érinteni őt, és azáltal megteremtődik a kapcsolat közte és a Krisztus között. Közte és a között, amit mi szeretnénk neki megmutatni, de hát valljuk be, magunk tökéletlen eszközei vagyunk ennek a munkának. Így, tehát ennek az embernek esélye lesz arra, hogy egy villanásnyit látva higgyen, hogy megértse azt, hogy mit jelenthetett ennek a Nátánaélnak is az, amikor Jézus visszakérdezett, hogy: „Hát láttalak a fügefa előtt, most megmondtam ezt az egy mondatot, és már hiszel?” Igen. Kedves Testvéreim, gondolatok vissza, ti is így kezdtetek el hinni, én is így kezdtem el hinni, hogy olyan fél mondatokat hallottam, olyan csak nekem szóló mondatokat

az Isten Igéjéből, amire lehet, hogy a másik ember rálegyintett, amire ráütötte a saját előítéletének bélyegeit, de az az egy fél mondat az mégiscsak az enyém volt, azt tudtam, hogy nekem üzeni az Isten. És ezért meg ezért jövünk vissza vasárnapról vasárnapra a templomba, ezekért a fél mondatokért. Erről kell bizonyosságot tenni annak, akit magunk közé akarunk hívni, és elmondani neki azt, amiről már egyszer beszéltem, ami fontos, és ami Jézus utolsó mondata, hogy: „Nagyobb dolgot is lehet látni, a megnyílt eget!” Tudjátok, mit jelent ez kedves Testvéreim? Azt, hogy vasárnap este nem záródik be a mennyország ajtaja, és nem vasárnap reggel nyílik ki, és nem csak bizonyos pillanatokban lehet az Úristennel kommunikálni, beszélni, hozzáfordulni, hanem folyamatosan. A megnyílt ég azt jelenti, hogy bepillantást nyerhetünk az Isten terveibe, hogy megláthatjuk azt, amit Jézus így mond, hogy: „Láthatod az angyalokat, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.” Az Emberfia ügyeit végrehajtó isteni küldöttek munkájába be lehet látni.

Egyszer már meséltem nektek Westermannnak arról a könyvről, aminek az a címe, hogy Isten angyalainak nincsen szárnya. Mit is jelent? Azt, hogy a Malah Jahve nem szárnyas lényt jelent, az angelos a görögben nem szárnyas lényt jelent, ezt később ruháztuk fel, a keresztyén mitológia ruházta fel egy bizonyos külsővel, mindegyik csak azt jelenti, hogy küldött, az Isten akaratának képviselője, akit megbíztak, hogy lásson el egy feladatot, és akinek a létezése abban csúcscsododik ki, hogy ezt a feladatot végrehajtsa. Nem az a lényeg, hogy volt apja, anyja, hogy honnét jött és hova megy, hanem azt a pillanatot veszi csak alapul Jézus, a Biblia, és azt kell nekünk is alapul venni, amikor éppen betölti feladatát ez a küldött. Ezt tudja meglátni az az ember, aki szívében, aki lelkében kinyílik a Krisztus felé. Erre a csodálatos látásmódra tudjuk mi meghívni azokat az embereket, akiket kézen fogunk, hogy jöjjen ide. Csak kedves Testvéreim, akármilyen furcsán hangzik, elő kell vennünk a módszertant, nem elég, hogy jó a szándékunk, hiszen Jézushoz visszatérve, gondolatok csak bele, egy ácsnak sem elég, hogy ő jó szándékkal tetőt akar készíteni, tudni kell, hogy hogyan, milyen eszközei vannak, milyen szögben kell odavágni ahhoz a fához, esetleg hogy kell megtervezni egy tetőszerkezetet. Tehát még a legegyszerűbb favágónak is tudnia kell, hogy hol vágja el a fát, hogy megfelelő irányba dőljön, s a tűzrakás is milyen nehéz lehet annak, aki még sosem próbálta. Kedves Testvéreim, éppen ezért, ha azt akarjuk így Advent előtt, hogy jól felkészült munkásai legyünk az Istennek mire odaérünk, hogy elkezdődik ez a nagy karácsonyi készülődés a mi szívünkben, a mi lelkünkben, vissza kell térnünk az alapokhoz, hogy hogyan lássunk és hogyan tegyünk bizonyosságot róla. Hogy hogyan hívjunk meg embereket magunk közé, és hogy mit tegyünk azokkal, akiket idehívunk ebbe a közösségbe, mire készítsük fel őket, hogy mire itt lesznek, addigra lélekben, szívben és értelemben is kész legyenek befogadni az Igét, hogy tudják, hogy hogyan engedjék be az ő lelkük ajtaján is kopogtató Krisztust. Mert ez, és csak ez így, és csak ilyen módon hozhatja el, nemcsak a Karácsony szentségében a kiteljesedést, hanem gyülekezetünk fejlődését és épülését is. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket és imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy mi mindig szólhatunk Hozzád, s hogy Te mindig válaszolsz a mi kimondott és ki nem mondott kérdéseinkre egyaránt. Ó Urunk, köszönjük, hogy együtt, gyülekezetben hallgatunk Téged, és hogy Te felhívod a figyelmünket arra, mit, hogyan, mi módon lehetne még jobban, még tökéletesebben, a Te szent Fiad ügyét még inkább használó módon megtenni. Mindenség Istene, adj nekünk hitet és erőt, hogy az úton, amelyen évekkel, évtizedekkel ezelőtt elindultunk, tudjunk tovább járni hittel és hűséggel. Hogy ne féljünk, és ne rettegjünk az előttünk levő dolgoktól, hanem tudjuk elfogadni mindazt, amit a Te atyai kezedből nekünk elrendelsz, s át is adsz. Ó Urunk, taníts minket hittel fohászolni, látó szemekkel nézni a világba, és bizonyosságot tenni mindarról, amit megtapasztaltunk, a megfelelő időben, a megfelelő helyen, a megfelelő módon. Mindenség Istene adj nekünk erőt, és vigyázz a mi egészségünkre, légy azokkal, akik nincsenek közöttünk, akik talán betegek, akik talán valamiféle háborúságot szenvednek szívükben, lelkükben, vagy testi valójukban e földön, ó Urunk, légy számukra a békesség, a gyógyulás, az előrelépés Istene, hogy megtalálják a Krisztust, s Nála a békességet is. Mindenség Istene adj nekünk erőt és hitet, hogy életünk minden napján tiszta szívvel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjen el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.